

Sygn. akt V CSK 290/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku D. T.

przy uczestnictwie Gminy [...]

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od postanowienia Sądu

Okręgowego w O.

z dnia 14 lutego 2013 r., sygn. akt II Ca [...], II Cz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 czerwca 2012 r. Sąd Rejonowy w S. stwierdził, że wnioskodawca D. T. nabył przez zasiedzenie w dniu 14 czerwca 2008 r. nieruchomość opisaną w postanowieniu, położoną w miejscowości Z.. Po rozpoznaniu apelacji uczestnika postępowania Gminy [...], Sąd Okręgowy w O., postanowieniem z dnia 14 lutego 2013 r. zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji i oddalił wniosek o zasiedzenie. Przyczyną oddalenia wniosku było niedopatrzenie się spełnienia przesłanek określonych w art. 172 w związku z art. 175 k.c., w szczególności poprzez brak stwierdzenia posiadania samoistnego.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie art. 172 § 1 i 2 w związku z art. 336 i art. 140 k.c. oraz niezastosowanie art. 339 k.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 321 § 1 w związku z art. 382, art. 391 § 1, art. 13 § 2 i art. 610 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z zasądzeniem kosztów postępowania.

W odpowiedzi uczestnik postępowania wniósł o oddalenie skargi i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. uznając potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 172 w 1 i 2 k.c. w związku z art. 336 k.c. Zagadnienie to sprowadza się do wskazania poprzez orzeczenie Sądu Najwyższego, jak daleko sięga obowiązek zewnętrznego wykazania przez ubiegającego się o stwierdzenie zasiedzenia, że jest on posiadaczem samoistnym. Odnosi się to do stanu faktycznego sprawy dwóch sąsiadujących ze sobą nieruchomości, z których wobec tej, której dotyczy zasiedzenie Sąd, zdaniem skarżącego stawia wymagania nie do spełnienia.

Skarżący sam jednak zauważa, że skupia się na ustaleniach faktycznych i ich prawnej ocenie, która nastąpiła przez Sąd drugiej instancji. Rozpoznawanie sprawy przez Sąd Najwyższy oznaczałoby pełnienie roli trzeciej instancji sądowej wobec prawomocnego już orzeczenia sądowego, a to nie jest prawem przewidziane. Na podstawie zebranych dowodów i ich oceny Sąd miał podstawę do wydania zaskarżonego postanowienia, w którym odniósł się prawidłowo do przesłanki posiadania samoistnego, tyle tylko, że nie po myśli wnioskodawcy. Odmienność ocen uczestników postępowania wobec rozstrzygnięcia sądowego nie stanowi przesłanki przyjęcia, a następnie rozpoznawania skargi kasacyjnej. Nie zostało bowiem sformułowane takie zagadnienie prawne, które mogłoby zostać rozstrzygnięte w niniejszej sprawie, jako określona wątpliwość prawna, a nie pozostająca tylko w zakresie faktów i dowodów na występowanie posiadania samoistnego, zgodnie z art. 172 k.c. To, czego oczekiwał wnioskodawca w rozpoznaniu skargi znalazło się już w zaskarżonym postanowieniu, jak trafnie wskazuje uczestnik w odpowiedzi na skargę. We wniosku skarżącego nie zostało zatem wykazane występowanie przesłanki, o której mowa w art. 398¹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z tych względów należało na podstawie art. 398² k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie zostały zasądzone koszty postępowania od wnioskodawcy na rzecz uczestnika, ponieważ w odpowiedzi na skargę nie było wniosku o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, czemu powinno też towarzyszyć odpowiednie do tego uzasadnienie.

[aw]

es